

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **R. V.**, narozená dne X
bytem n. S. 1998/6, X P.
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2019, č. j. MV-54968-13/SO-2015, ve věci
prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 4. 2019, č. j. MV-54968-13/SO-2015 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-10852-20/DP-2014 **se zrušují a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta se sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou doručenou krajskému soudu dne 13. 5. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2019, č. j. MV-54968-13/SO-2015, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Moravskoslezského kraje, pracoviště Ostrava (dále též „správní orgán I. stupně“ či „správní orgán“) ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-10852-20/DP-2014, kterým zamítla žádost žalobkyně a podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), jí neprodloužila povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobkyně nepředložila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., čímž přestala splňovat jednu z podmínek pro povolení pobytu.

B. Žaloba

2. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Konkrétně namítala:
 - a) ignorování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, a postup v rozporu s § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná ve svém rozhodnutí zcela ignorovala výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle kterého je daňové přiznání způsobilým důkazem pro prokázání výše příjmů fyzické osoby. Tato skutečnost vyplývá rovněž z § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého je daňové přiznání způsobilým dokladem pro povolení trvalého pobytu. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018-29, přitom vyplývá, že přestože je daňové přiznání uznáno jako primární způsob prokázání příjmů ze samostatné výdělečné činnosti pouze u trvalého pobytu, není důvod, proč by nemohlo být použito rovněž u dlouhodobého pobytu za situace, kdy je sledován stejný cíl – prokázání, že cizinec disponuje dostatečnými příjmy k úhradě nákladů pobytu v České republice včetně případných dalších, společně posuzovaných osob. Pokud je tedy uvedený důkazní prostředek dostačující pro vyhovění žádosti o povolení trvalého pobytu, jež je co do okruhu práv širší než povolení dlouhodobého pobytu, tím spíše je takový prostředek použitelný v řízení o povolení dlouhodobého pobytu;
 - b) dostatečné nezabývání se otázkou možného porušení práva na soukromý a rodinný život. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nereflektovala újmu, která by žalobkyni vznikla neprodloužením povolení k pobytu, jelikož se zabývala pouze otázkou příbuzných žalobkyně v ČR, nikoliv už jejími přáteli či vazbami na Ukrajinu. Žalobkyně přitom pobývá v ČR již více než 10 let a její vazby na Ukrajinu jsou již velmi omezené. Podle názoru žalobkyně je nutné napadené rozhodnutí vnímat i

optikou čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech a opatření v podobě potvrzení předcházejícího rozhodnutí, v důsledku kterého by žalobkyně musela nuceně opustit území ČR, je nutné posuzovat optikou uloženého trestu. Dle ustálené rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva je za trest dle čl. 6 Úmluvy nutné považovat rovněž opatření implikující výtku, která má za následek významný dopad i na situaci účastníka správního řízení.

C. Vyjádření žalované

3. Žalovaná se ve věci vyjádřila podáním ze dne 17. 6. 2019, kdy navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedla, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkázala proto na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s námitkami žalobkyně dle svého názoru řádně vypořádala.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Žalobkyně dne 10. 3. 2014 požádala u správního orgánu I. stupně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu samostatné výdělečné činnosti dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb.
5. Žalobkyně k žádosti mj. doložila potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov (dále jen „OSSZ“) ze dne 15. 4. 2014, dle kterého tato eviduje závazky za žalobkyni v souhrnné výši 43.136 Kč, a to z titulu dluhu na pojistném a penále. Žalobkyně dále předložila potvrzení Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 7. 5. 2014, dle kterého žalobkyně nemá žádné nedoplatky na dani, a přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013, které bylo podáno ke stejnému finančnímu úřadu dne 1. 4. 2014, a podle kterého žalobkyně za předmětné období vykázala dílčí základ daně z příjmů ve výši 162 900 Kč, daň 0 Kč.
6. Výzvou ze dne 19. 5. 2014, č. j. OAM-10852-12/DP-2014 vyzval správní orgán žalobkyni k odstranění vad žádosti předložením dokladu prokazujícího příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť ze žalobkyni předloženého daňového přiznání za rok 2013 není patrný výsledek vyměřovacího řízení. Správní orgán v této souvislosti žalobkyni sdělil, že požadovaným dokladem může být, pokud jde o příjmy z podnikání, platební výměr daně z příjmů, přičemž je dále nutné pro účely výpočtu čistého příjmu předložit také doklad okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti. Dále správní orgán poučil žalobkyni o tom, že je potřeba doložit potvrzení OSSZ o tom, že žalobkyně nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Žalobkyni byla k odstranění shora uvedených vad stanovena lhůta 20 dnů ode dne doručení výzvy s tím, že v případě jejího marného uplynutí bude žádost zamítnuta. Správní orgán současně po dobu trvání lhůty v souladu s § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) řízení přerušil.
7. Výzva byla žalobkyni doručena dne 21. 5. 2014, správním orgánem požadovaný podklad prokazující příjem nedoložila. Dle protokolu ze dne 16. 7. 2014, č. j. OAM-10852-19/DP-2014, se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž se zavázala k těmto osobně, popřípadě poštou vyjádřit, což neučinila.

8. Dne 10. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-10852-20/DP-2014, kterým zamítl žádost žalobkyně a povolení k dlouhodobému pobytu dle § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. neprodloužil, neboť žalobkyně „*přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza (pobytu), když nepředložila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.*“ Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období, konkrétně rok 2013, není dokladem prokazujícím příjem z podnikatelské činnosti osoby samostatně výdělečně činné, jelikož z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení. Žadatelka nepředložila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem, který by splňoval zákonné požadavky.
9. Proti shora uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 18. 2. 2015 odvolání, ve kterém zejména namítala, že daňové přiznání je dle § 51 odst. 1 správního řádu plně způsobilým prostředkem k prokázání její výše příjmů. Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by příjem musel být prokázán platebním výměrem správce daně vzešlým z vyměřovacího řízení. Žalobkyně dále namítala, že jelikož žije na území ČR od roku 2008, má zde již silné vazby, našla si zde přátele, ke kterému má silnou citovou náklonnost a se kterým plánují společné soužití. Na rozdíl od ČR již žalobkyně nemá na Ukrajině žádné zázemí, nemá se kam vrátit a byla by zde bez prostředků pro svoji obživu a bez ubytování. Neprodloužení trvalého pobytu by zároveň představovalo silný zásah do jejího soukromého života. Rozhodnutí je v tomto ohledu věcně nesprávné, přičemž nesprávnost spočívá v necitlivém přístupu správního orgánu a přísnosti rozhodnutí a je důvodem pro jeho zrušení. Jelikož dle názoru žalobkyně z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností došel správní orgán k závěru, že nejde o nepřiměřený zásah do soukromého života, jedná se nepřezkoumatelné rozhodnutí.
10. Téhož dne (18. 2. 2015) byl do správního spisu založen rovněž platební výměr na daň z příjmů fyzických osob žalobkyně za zdaňovací období roku 2013, dle něhož činí základ daně za toto zdaňovací období 162.900 Kč, daň vyměřena ve výši 0 Kč.
11. Žalovaná dne 31. 1. 2018 vyzvala žalobkyni, s ohledem na délku odvolacího řízení, k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, případně k doplnění aktuálních rozhodných skutečností pro posouzení skutkového stavu (včetně zásahu do jejího soukromého a rodinného života).
12. Žalobkyně v podání ze dne 23. 2. 2018 uvedla, že v ČR žije již přes 10 let, má zde silné vazby, osvojila si český jazyk a je znalá místních poměrů. Zpřetrháním těchto vazeb by bylo hluboce zasaženo do její osobnosti a rodinného života, přičemž tyto statky jsou chráněny na ústavněprávní úrovni každé osoby, nejen občana ČR (viz čl. 10 odst. 2 a čl. 42 odst. 1 LZPS). Nadto vyvíjí samostatnou výdělečnou činnost na základě živnostenského oprávnění nyní s platností do 28. 4. 2018, které má zájem opětovně prodloužit. Pro účely posouzení případného zásahu navrhla k důkazu svůj účastnický výsledek a předložila výpis z veřejné části živnostenského rejstříku. Upozornila, že daňové přiznání za poslední zdaňovací období před podáním žádosti splňuje podmínky dle § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., kdy v případě, že se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem neodchyluje, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem dle § 140 odst. 1 daňového řádu. Pro odstranění případných pochybností pak navrhla, aby si žalovaná od správce daně vyžádala platební výměr za rozhodné období. Konečně upozornila na potenciální nebezpečí, které by jí na Ukrajině hrozilo v souvislosti s tamním probíhajícím konfliktem.

13. Žalovaná dne 18. 4. 2018 žalobkyni výslovně vyzvala k doložení platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2017 s tím, že tento dokument je skutečností rozhodnou pro posouzení skutkového stavu.
14. Žalobkyně na výzvu reagovala podáním ze dne 2. 5. 2018, kdy znovu odkázala na § 140 odst. 1 daňového řádu (viz výše) s tím, že se jedná o tzv. konkludentní stanovení daně, které je v praxi správcem daně hojně využíváno, a uvedla, že trvá na tom, že předložené daňové přiznání lze dle § 51 odst. 1 správního řádu použít pro účely zjištění skutkového stavu. Ohledně požadovaného platebního výměru za rok 2017 uvedla, že pokud má žalovaná za to, že provedení důkazu tímto prostředkem je rozhodné pro posouzení skutkového stavu věci, nechť si jej postupem dle § 53 odst. 1 správního řádu vyžádá od příslušného správce daně.
15. Dne 11. 4. 2019, vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění konstatovala, že žalobkyně předložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013, tento doklad však dle žalované nijak neprokazuje, že žalobkyně dosahuje výše úhrnného měsíčního příjmu, neboť z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení. Z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně vyzval dne 19. 5. 2014 účastnici k doložení platebního výměru za zdaňovací období 2013. Žalobkyně jej nedoložila, proto správní orgán I. stupně její žádost zamítl. K platebnímu výměru doloženému dne 18. 2. 2015 žalovaná uvedla, že podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Jelikož žalobkyně byla vyzvána k doložení dokladu dne 19. 5. 2014, žalovaná konstatovala, že účastnice neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by jí zabránily požadovaný doklad vyžádat a předložit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaná k němu tak s ohledem na zásadu koncentrace přihlídnout nemůže. Vzhledem k tomu žalovaná konstatovala, že žalobkyně k žádosti nepředložila doklad ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Doložením daňového přiznání žalobkyně dle žalované pouze osvědčila, že přiznání bylo podáno příslušnému finančnímu úřadu, nikoli správnost jeho obsahu. Je to přitom žalobkyně, na které leží důkazní břemeno stran předložení relevantních dokladů, ze kterých by byl zřejmý její měsíční příjem, přičemž je současně povinna poskytnout veškerou součinnost ke zjištění těchto skutečností. K replice ze dne 18. 4. 2018 žalovaná uvedla, že není orgánem oprávněným k získávání dokumentů od finančních úřadů. Finanční úřady jsou povinny postupovat v souladu se zásadou mlčenlivosti, přičemž povinnost mlčenlivosti dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se vztahuje na veškeré údaje, které správce daně, resp. jeho pracovníci zjistí v daňovém řízení nebo v souvislosti s ním. K odkazu na § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. žalovaná uvedla, že se jedná o zákonnou úpravu pro trvalý pobyt na území ČR, nikoli pro pobyt dlouhodobý, kde je doložení platebního výměru skutečností rozhodnou pro posouzení skutkového stavu.

E. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
18. Jednotlivé žalobní námitky posoudil krajský soud takto:
ad a) ignorování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, a postup v rozporu s § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.
19. Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) věty první zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v okamžiku podání žádosti, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob.
20. Krajský soud se zabýval mezi účastníky spornou otázkou, zda přiznání k dani z příjmů fyzických osob, které žalobkyně doložila ke své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, může být dokladem ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.
21. Krajský soud konstatuje, že touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v poslední době např. v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018-29 jednoznačně uzavřel, že: „s odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je obecně přijatelné, aby úhrnný měsíční příjem byl prokazován např. i přiznáním k dani z příjmů fyzických osob. Pokud měl správní orgán o daňovém přiznání žalobkyně jakékoliv pochybnosti, mohl žalobkyni podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k doložení platebního výměru a řízení přerušit až do doby, kdy jej bude žalobkyně moci získat v řádném vyměřovacím řízení. Nelze ale akceptovat, aby správní orgán odmítl předkládané daňové přiznání bez řádného odůvodnění a v důsledku toho také zamítl žádost žalobkyně, která dle Nejvyššího správního soudu formálně splňovala veškeré zákonem požadované náležitosti.“
22. Nejvyšší správní soud dále v uvedeném rozsudku konstatoval, že: „dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců daňové přiznání je primárním způsobem prokázání příjmu ze samostatné výdělečné činnosti, pokud jde o doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Je pravdou, že zatímco u pobytu trvalého je předložení daňového přiznání přímo specifikováno v uvedeném ustanovení, u dlouhodobého pobytu to zákon nestanoví. Nicméně nelze shledat žádný logický důvod pro diskvalifikaci určitého předkládaného dokladu (daňového přiznání), za situace, kdy je sledován stejný cíl: cizinec musí prokázat, že disponuje dostatečnými příjmy, že je schopen hradit náklady pobytu na území České republiky ze svých dosahovaných příjmů a případných dalších, společně posuzovaných osob. Přestože tedy žalobkyně v rozporu s výzvou dokládala své příjmy daňovým přiznáním, ačkoli byla ve výzvě poučena o možnosti zamítnutí žádosti pro případ nedoložení příjmu způsobem tam uvedeným, postupovaly správní orgány formalisticky a nesprávně. Nelze učinit závěr, že žalobkyně neprokázala výši svých příjmů jen z toho důvodu, že tak činila předložením daňového přiznání (které správní orgán a priori vyloučil), a nikoli požadovaného platebního výměru.“ (pozn. zvýraznění poslední věty provedl krajský soud)
23. Krajský soud v souladu s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu konstatuje, že správní orgány v případě žalobkyně postupovaly formalisticky a nesprávně, neboť a priori diskvalifikovaly daňové přiznání, které žalobkyně doložila ke své žádosti, jako možný doklad ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) věty první zákona č. 326/1999 Sb. S ohledem na ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. musí být daňové přiznání považováno za

primární způsob prokázání příjmu ze samostatné výdělečné činnosti, pokud jde o doklad o zajištění prostředků. Je pravdou, že správní orgán v případě pochybností o daňovém přiznání může vyzvat žadatele k doložení platebního výměru, tyto pochybnosti však musí řádně konkretizovat ve své výzvě. Důvodem pro výzvu k doložení platebního výměru však nemůže být toliko stanovisko správního orgánu, že daňové přiznání obecně nepovažuje za dostatečný doklad o zajištění prostředků, jak tomu bylo v posuzovaném případě, neboť, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, tento jeho názor není správný.

24. V daném případě navíc krajský soud poukazuje na zcela nepochopitelný postup žalované za situace, kdy žalobkyně po zamítnutí své žádosti správním orgánem I. stupně požadovaný platební výměr doložila, přičemž opakovaně uváděla, že má za to, že již daňové přiznání bylo dostatečným dokladem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná následně v odvolacím řízení výzvou ze dne 18. 4. 2018 vyzvala žalobkyni k doložení platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2017, který označila za skutečnost rozhodnou pro posouzení stavu (tedy přímo vyzvala žalobkyni k předkládání nových důkazů), následně však ve svém rozhodnutí platební výměr za rok 2013 s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu odmítla.
25. Žalovaná tak vytvořila paradoxní situaci, kdy na jednu stranu důkaz žalobkyně předložený v odvolacím řízení s odkazem na zásadu koncentrace odmítla, na druhou stranu sama žalobkyni po dalších 3 letech vyzvala k doložení platebního výměru za rok 2017 a vyzvala ji s ohledem na délku odvolacího řízení (!) k aktualizaci jejích poměrů. Tento postup je pro soud zcela nepochopitelný. Navíc je nezbytné na platební výměr předložený žalobkyní v odvolacím řízení nahlížet toliko jako na důkaz, který pouze opakovaně prokazoval totéž, co již žalobkyně prokázala přiznáním k dani z příjmů fyzických osob, které připojila již ke své žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v roce 2014, kdy vykázané příjmy žalobkyně včetně základu daně se v obou listinách shodují.
26. Pro úplnost krajský soud dále uvádí, že je lichá argumentace žalované, s níž odmítla vyžádat platební výměr žalobkyně za rok 2017, kdy poukázala na zásadu mlčenlivosti finančních úřadů dle zákona o správě daní a poplatků, neboť tento zákon pozbyl účinnosti ke dni 1. 1. 2011.
27. Krajský soud shledal žalobní bod a) důvodným.
ad b) dostatečné nezabývání se otázkou možného porušení práva na soukromý a rodinný život
28. K žalobnímu bodu b) krajský soud s ohledem na důvodnost žalobního bodu a) toliko konstatuje, že i v tomto směru shledává postup žalované nezákonným, neboť žalobkyně se na výslovnou výzvu žalované v odvolacím řízení ke svým aktuálním poměrům vyjádřila v podání ze dne 23. 2. 2018, přičemž k prokázání tvrzených skutečností navrhla mj. svůj účastnický výslech. Při alarmující délce odvolacího řízení (kdy následně je rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovanou potvrzeno pro nepředložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v řízení před správním orgánem I. stupně) je nepřijatelný postup žalované, která se otázkou možného porušení práva na soukromý a rodinný život, kdy navíc od podání žádosti do okamžiku jejího rozhodnutí uplynulo přes 5 let (!), zabývá jen povrchně a kromě obecných tvrzení pouze konstatuje, že vypořádání se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení ze strany správního orgánu I. stupně považuje za

dostatečné (opět navíc za situace, kdy žalobkyni sama výslovně vyzvala k aktuálnímu vyjádření se mj. i k zásahu do jejího soukromého a rodinného života).

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Krajský soud tak pro důvodnost žalobkyní uplatněných žalobních námitek zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť již v řízení před správním orgánem I. stupně měl tento orgán všechny podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil krajský soud věc žalované. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.228 Kč**, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí ve výši 3.000 Kč [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)] a poplatku za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč, z odměny za zastoupení advokátem ve výši 6.800 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., z náhrady dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 600 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby a z náhrady 21 % DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 1.428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.
31. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 21. ledna 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu